

Žít, jen žít - Matuška, Waldemar

Viděl jsem v životě plakat mnoho lidí,
někteří plakali ze žalu,
jiní a těch bylo méně, radostí,
také jsem potkal ty,
kteří naříkali nad světem,
nad nesmyslností života
a bůhví nad čím,
těch jsem se vždycky chtěl zeptat:
„Proč pláčete nad cibulí?“
Jejich nářek mi totiž připadal
stejně planý a nesmyslný.

Já, dokud vnímám říční proud,
já, dokud v trávě chci se zout,
já, dokud vím, co je výlet do mraků,
já, dokud znám krásu dívčích rozpaků,
rád žiju.

Já, dokud smím se v lásce splést,
já, dokud toužím skálu slézt,
já, dokud v hlavě nosím
zmatek z krásné písně kosí,
vím, že svůj život chci dál nést.

Žít, jen žít, jen žít, já věčně bych si přál,
žít, jen žít, jen žít, a nestárnout už dál,
žít a oči mít, žít a slunce vzít
a dát ho ptákům za chorál.

Já, dokud mívám ze snů šál,
já, dokud toužím znát, co dál,
já, dokud vím, že zas soumrak znachoví,
já, dokud vím, že jsem stále bláhový,
rád žiju.

Já, i když občas mívám pád,
já, chtěl bych žít už napořád,
já o to stále prosím,
dokud svoji hlavu nosím,
já dobře vím, že žiju rád.

Žít, jen žít, jen žít, já věčně bych si přál,
žít, jen žít, jen žít, a nestárnout už dál,
žít a oči mít, žít a slunce vzít
a dát ho ptákům za chorál.

Žít, jen žít, jen žít, já věčně bych si přál,
žít, jen žít, jen žít, a nestárnout už dál,
žít a oči mít, žít a slunce vzít
a dát ho ptákům za chorál,
žít a oči mít, žít a slunce vzít
a dát ho ptákům za chorál.